

Bogár László: Nemsokára más lesz a világ

2012 április 24. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Az úgynevezett rendszerváltás már az els? évben polgárháborús helyzetbe sodorta az országot. A „taxisblokád” néven elhíresült polgárháborús kísérlet valós kiötl?i és kivitelez?i máig ismeretlenek.

Mi több, a magyar társadalom meg sem kísérel szembenézni azzal a jelenségegyüttessel, amelyet szabadságnak, jólétnek, felemelkedésnek és demokráciának neveztek neki, az most egyre vészjóslóbban épp ellentétes irányba sodorja az országot.

Szabadság és demokrácia helyett a rendszerváltás valójában pusztító diktatúra. De természetesen nem egy-egy párt vagy kormány diktatúrája. Aki ugyanis huszonkét éve folyamatosan gyakorolja a rendszerváltás cinikus és kegyetlen diktatúráját, azt egyáltalán nem érdekli Magyarország. És az sem, hogy melyik párt éppen hány százalékkal gy?zött a helyi politikai homokozó demokratikus választásain. Fel?le akár száz százalékkal is gy?zhet bárki, ? mindegyikt?l kíméletlen brutalitással követeli meg, hogy biztosítsa kifosztó szivattyúinak zavartalan üzemelését, és tartsa féken az annak nyomán lázadni hajlamos, mindenükb?l kiforgatott bennszülötteket.

Az Orbán-kormány óvatos lázadási kísérletét most éppen olyan megtorlás követi, amely az országot minden eddiginél mélyebb gödörbe löki, más országok kedvét pedig végképp elveszi attól, hogy bármilyen módon lázadni merészeljenek. Jólétr?l és felemelkedésr?l gondolkodni ebben a helyzetben tragikomikusan mulatságos, hiszen a „majd jobb lesz” állandóan ismételgetett ígérete immár harminchárom éve tart, s közben úgy köszöntött ránk a „jólétünk”, hogy a reálbérek a harmincnégy évvel ezel?tti szintre süllyedtek. Gyorsul a demográfiai lejt?n való lecsúszásunk, s az önmegsemmisít? tendencia összekapcsolódik a társadalom önpusztító hajlamaival, amelynek egyik következménye, hogy százkilencven ország rangsorában toronymagasan vezetünk a rákhalálozás valamennyi csoportjában. Mindezek nyomán nem is annyira meglep?, hogy egyre többen vélik úgy, a polgárháború nem csupán elvont fenyegetés, de tulajdonképpen már benne is vagyunk, illetve sodródunk egy olyan kaotikus állapot felé, amely akár a polgárháborúnál is rosszabb lehet.

Egyre inkább el kell gondolkodnunk azon, hogy van rosszabb is a polgárháború tragédiájánál: a lassan, de biztosan végbemen? szétrohadás, amelynek roppant veszélyessége éppen a lassú, szinte észrevehetetlen fokozatosságában rejlik. E lassú és felmérhetetlenül veszélyes szétrohadás egyik vészjósló jele, hogy rohamos gyorsasággal n? a hihetetlenül brutális gyilkosságok száma. Ilyen hírek hallatán persze mindenki megdöbben, ám mindenki egyedi esetnek tartja ezeket, szerencsétlen véletlenek egybeesésének, semmi másnak. Csakhogy ha egyre több emberrel történik egyre felfoghatatlanabb szörny?ség, az talán mégsem csupán a véletlen m?ve. Különösen fontos lenne elgondolkodni azon az egyre gyakoribb, hátborzongató jelenségen, hogy a gyilkos – például egy brutális kegyetlenséggel több emberen elkövetett gyilkosság után – a vérbefagyott holttestekkel egy

szobában békésen megvacsorázik, nyugodtan alszik, aztán másnap dolgozni vagy tanulni indul, mintha mi sem történt volna. Társadalom-lélektanilag mindez egy olyan karakter kialakulására és feltehet?leg rohamos elszaporodására utal, amelyet *Cristopher Lasch* írt le el?ször az *Önimádat társadalma* cím?, 1978-ban megjelent m?vében.

Ez az új karakter a szellemi szobatisztaság büszkén öntudatos visszavonására épül. A szobatisztává válásunk ugyanis nem más, mint annak a folyamatnak a beidegz?dése, amelynek keretében megtanuljuk szükségletünk visszatartását és szabályozását. A pénz forgási sebessége gyorsításának cinikus kényszerét?l hajtva azonban a média és benne a reklámok manipulatív, tömegpusztító fegyverei eszel?s er?vel sugallják, hogy minden létez? szükséglet azonnali és mindent, mindenkit figyelmen kívül hagyó kielégítése nemcsak lehet?ség, de kötelesség is! Ha pedig valaki vagy valami az utadba áll, közéd és az azonnal kielégítend? szükségleted közé szorul, azt bármi áron, minden lehetséges eszközzel távolítsd el onnan. És ezt a bármi áront, mint a brutális gyilkosságok is mutatják, szó szerint kell érteni!

Szembesülni kellene végre azzal, hogy Magyarországon ma több ezer potenciális tömeggyilkos éli mindennapi életét, és mint id?zített bomba, csak a pillanatot várja. Az anyagi, fizikai és legf?képpen minden lelki, erkölcsi, szellemi er?forrásaitól megfosztott, saját történelméb?l kilökött páriák világának rohamos gyorsaságú kiterjedése végre rá kellene ébressze végzetesen tudatlan vagy cinikus társadalmi, gazdasági, politikai és f?ként médiaelitjeinket, hogy az általuk felépített társadalmi játszmák tragikus végkifejlethez közelednek. Egyes csoportjaiknak az a hazug, ócska és primitív próbálkozása, amelynek segítségével még mindig egymás kölcsönös megsemmisítésén munkálkodnak, rövidesen véget ér. Ezt a törekvésükb?l szület? gusztustalan moslékot egyébként ?k maguk „politikának” nevezik, és fennen hangoztatják, hogy ?k bezzeg tudják, hogyan legyen „más” és/ vagy „jobb(ik)”.

Nos, valószín?leg rövidesen spontán módon valóban más lesz, de feltehet?leg nem egészen úgy, ahogyan ?k ezt most képzelik.

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló